

TEATRO

T
crítica

PANAMERICANA

Compañía: A Panadaría

Idea orixinal e texto: Areta Bolado

Creación e interpretación: Areta Bolado,

Noelia Castro, Ailén Kendelman

Música orixinal: Ailén Kendelman

Iluminación: Montse Piñeiro

Deseño de vestuario: Uxía P. Vaello

Superlatina

Inma López Silva

As creadoras d'A Panadaría foron unha das revelacións da pasada temporda teatral co seu espectáculo *Pan, pan, pan*, co que deron cunha clave estética facilmente asumíbel como poética de compañía que comeza cun obxectivo posibel e ambicioso a un tempo. No seu segundo espectáculo, *Panamericana*, a Panadaría volve sobre o minimalismo escénico, sobre a estrutura baseada no *gag* humorístico, sobre a importancia da música como elemento unificador e sobre o traballo intenso en interpretacións limpísimas tanto no xestual coma no vocal. Mais neste caso hai unha maior pretensión de contidos, tratando de achegarse en clave irónica ás contradicións das

sociedades avanzadas, opulentas por definición, pero crueis, desalmadas e, sobre todo, avariciosas.

Novamente, atopámónos cunha trama moi sinxela baseada nun personaxe estruturante, esa cantante "panamericana" chamada Miranda Celia del Río que emigra a Europa. A través dunha entrevista nun programa de televisión, imos accedendo aos momentos do seu paso polas estruturas da sociedade de benestar: a burocracia, a educación, a sanidade, a festa. A estrutura é clara: unha historia marco que xustifica a modo de *flash back* os distintos momentos do trauma migratorio de Miranda Celia del Río, a quen as creadoras, dun xeito intelixente, dan vida a

través dunha estupenda marioneta coa que establecen ben un xogo de entradas e saídas da ficción que é do máis interesante desta peza que, formalmente, volve destripar o teatro e as súas ilusións. Mais esa estrutura, que é en si un acerto á hora de elaborar un espectáculo cómico que quere tocar tantas cuestiós (demasiadas, seguramente), vólvese na contra da propia obra ao xerar un ritmo que precisa unha axilidade difícil de sostener. Neste sentido, *Panamericana* adoece da rapidez necesaria para evitar os momentos de *desolación* nos que hai demasiado baleiro de escenario, demasiado baleiro de son, facendo que os sinais de identidade da compañía, neste caso, xoguen na contra do espectáculo. Se cadra, unha espazo sonoro non só xerado polas actrices en escena coas súas voces e corpos a modo de percusión contribuiría a mitigar esa sensación de caída de ritmo.

Aproveitando moi ben a bis cómica de Areta Bolado, o espectáculo destaca pola súa calidade interpretativa, manexando todos os paus técnicos, especialmente a voz cantada, cunhas melodías compostas por Kendelman que, como xa sucedía no anterior espectáculo, resultan especialmente atractivas (e pegadizas!). Nesta ocasión destaca por sobre das outras dúas Noelia Castro, que atopou un punto excelente de precisión no xesto e de integración dos saberes interpretativos, dando o toque a este *Panamericana* que entretén desde unha ironía crítica que volve situar estas novísimas creadoras nese punto interesante da comedia galega que quere facernos pensar.